

Charlie Christian and a decade later by Wes Montgomery. Django Reinhardt used a lot of fine technique, long cadences, rapid passages, and sharply accented rhythm. He was not only an excellent soloist, but also an equally good accompanist. In his accompaniment, he often used chords more typical of an orchestral brass part.

Wes Montgomery, imitating the octave solos of Django Reinhardt, achieved such perfection that he was nicknamed “Mr. Octave”. Using his thumb instead of a pick allowed him to achieve an unusually warm timbre. Most of his improvisations are based on blues intonations.

The Memphis blues played an important role in the development of blues guitar performance. In its early forms, the guitar already had a special performance part. Since the 1950s Memphis blues has been a loud and rather aggressive electronic style, the performance style of which involves the use of distortion and a heavy percussion group.

In the family of various blues styles, New Orleans blues has a special sound. It uses Caribbean rhythms, in particular, rumba. The most prominent representatives are Fats Domino and Professor Longhair.

It is worth noting that many performers of different blues styles used to play without electric amplification, which is traditionally called “acoustic blues”. This is not a definition of the genre, but rather a definition of the way of playing exclusively on non-electronic instruments. The great performers of the acoustic sound of the early twentieth century are Big Bill Broonzy, Lead Belly and Blind Lemon Jefferson, Taj Mahal and John Lee Hooker.

Modern blues is a broad concept that encompasses all contemporary blues performers and is characterized by a high degree of eclecticism, combining both acoustic and electric guitars, mixing different playing techniques and style markers of various directions, from rock to pop and folk. The most prominent representatives were Stephen Ray Vaughan, Robert Cray and Keb' Mo'.

СЕКЦІЯ:

ХОРЕОГРАФІЧНЕ МИСТЕЦТВО: ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

К. Бортник, К. Островська

ХОРЕОГРАФІЧНИЙ АНСАМБЛЬ «СВІТАНОК»: ЗБЕРЕЖЕННЯ ТА ПОПУЛЯРИЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ ТАНЦЮВАЛЬНОЇ СПАДЩИНИ

К. Bortnyk, K. Ostrovska

CHOREOGRAPHIC ENSEMBLE “SVITANOK”: PRESERVATION AND PROMOTION OF UKRAINIAN FOLK DANCE HERITAGE

В умовах сьогоденних реалій збереження української національної культури та мистецтва є надзвичайно важливим, адже саме це є потужною тиловою зброєю у боротьбі з російською агресією. Цю місію з успіхом виконують хореографічні колективи, зокрема народний хореографічний ансамбль «Світанок», який протягом двадцяти років підтримує гідний рівень української народної хореографії, розвиває та актуалізує її на мистецькому фронті. Творчість учасників колективу переважно представлена публіцистичними статтями та програмами в інформаційному інтернет-просторі, й досі не посіла належного місця в науковому дискурсі, а зважаючи на високий сценічний імідж «Світанку», його мистецьке спрямування та культурну візію, доцільно проаналізувати його діяльність у контексті хореології, культурології та мистецтвознавства.

Ансамбль танцю «Світанок» (нині народний художній колектив) був заснований у 2004 році випускником відомого колективу «Пролісок» (художній керівник А. Коротков) — Максимом Печененком.

Навчальний процес в ансамблі побудований на міждисциплінарному підході та включає наступні дисципліни: ритміку, творчу гру, партерну гімнастику, класичний танець, народно-сценічний та український танець, гімнастику та акробатику, хоровий спів, акторську майстерність та віртуозні рухи. Кожна дисципліна висуває високі вимоги до вихованців, а всі оцінки за іспити та участь у конкурсах фіксуються в залікових книжках, які мають усі учасники колективу. По закінченні навчання вихованці отримують свідоцтво «про позашкільну освіту» міністерського зразка. Така система надає можливість отримати ґрунтовні знання, сформувати міцні навички та високий виконавський рівень.

Майстерність світанківців підтверджує участь у творчих заходах міста, країни, зарубіжжя, затребуваність колективу та суттєві результати творчої роботи: колектив є постійним учасником хореографічних конкурсів і фестивалів (володар 16 премій «Гран-Прі» всеукраїнських та міжнародних конкурсів), семінарів, міських мистецьких заходів; за підсумками Міжнародного конкурсу «Summer Best Fest-2017» «Світанок» — найкращий колектив в сучасній історії народного танцю, він є переможцем Всеукраїнської премії в області хореографії «Ukraine Dance Awards-2015» — «Фольк колектив року», лауреатом конкурсу народної хореографії імені Павла Вірського, переможцем телевізійного проекту «Улюблений ансамбль Кіровограда — 2012». «Світанок» демонструє своє мистецтво на провідних сценах нашої країни та відзначається потужною гастрольною діяльністю країнами Європи. У програмі ансамблю понад 40 хореографічних постановок, але визначальною особливістю колективу є наявність у його репертуарі танцювальних вистав та хореографічно-театралізованих проектів: «Різдво іде, добро в кожну хату несе», «Новорічний дивосвіт», «Подарунок Миколаю», «Святкова містерія», «Пригоди в ніч перед Різдвом», «Тінь весни».

Основою творчого спрямування світанківців є українські фольклорні традиції, які майстерно представлені в сценічних танцювальних інтерпретаціях, що обов'язково містять театральний контекст — у цьому вбачається наслідування хореографічно-театральних традицій Кіровоградщини, закладених ще А. Кривохижею в ансамблі «Ятрань».

Під час війни ансамбль продовжує активну творчу діяльність. М. Печененко впевнений, що сьогодні популяризація української культури є надважливим завданням у боротьбі за перемогу України.

У липні 2022 року колектив за підтримки кропивницького театру тіней «Visorium» презентував нову виставу-реквієм «Тінь весни», яка відображає воєнну реальність України. Проект покликаний за допомогою виразних засобів хореографічного та пісенного мистецтва показати українську єдність, жахи війни та віру в Збройні сили України та перемогу.

У 2023 р. «Світанок» гастролював у Фінляндії та країнах Балтії, де за допомогою хореографії й вокалу розповідали про традиції українського народу та події, які переживають українці під час війни з Росією. Головна мета поїздки — показати незламність української культури та ідентичності.

У 2024 р. ансамбль також планує гастрольну діяльність, щоб і надалі поширювати у світі українські культурні цінності.

Отже, ансамбль «Світанок» своєю активною сценічною діяльністю та масштабними проектами демонструє не тільки високий сценічний рівень українського народного танцю та зміцнює культурний фонд нашої держави, а й доводить впливовість мистецтва на хід війни, адже саме воно підіймає бойовий дух військових, зміцнює націю, протистоїть зневірі й розповідає світові правду про війну та агресію Росії в Україні.

Я. Санаго

НАРОДНА ХОРЕОГРАФІЧНА КУЛЬТУРА ЕТНОГРАФІЧНИХ ГРУП ПРИКАРПАТСЬКОГО РЕГІОНУ УКРАЇНИ

Ya. Sapeho

FOLK CHOREOGRAPHIC CULTURE OF THE ETHNOGRAPHIC GROUPS OF THE PRECARPATHIAN REGION OF UKRAINE

В контексті глобалізаційних процесів однією з яскравих проблем є дослідження та вивчення мистецько-культурної спадщини різних регіонів України. Кожен регіон України має у своєму арсеналі унікальний та фундаментальний здобуток, які залишили нам наші пращури — це танцювальний спадок, пісенний, музичний, обрядовий тощо. Українська народна хореографічна культура представлена багатьма регіонами України, такими як: Слобожанщина, центральний регіон, Поділля, Волинь, Полісся, Гуцульщина, Лемківщина, Бойківщина, Покуття, Опілля, Закарпаття, південний регіон, Буковина. У кожному з вищеперерахованих регіонів у своєму доробку притаманна народна думка, естетика, історія, побут та устрій. Але все таки серед широкого спектру мистецьких жанрів у кожному регіоні конструктивним явищем відзначається народна хореографічна культура. Вона посідає особливе й яскраве місце серед спадщини українського народу, тому що саме через танець демонструється характер та темперамент нації. Танці, які були започатковані в народі, відображають велич народної моралі, краси, філософії та ідеалів.

Народна хореографія насамперед демонструє не тільки технічне виконання танцювальних рухів, але й показує глядачеві національну самоідентичність, досвід, цінності, духовність тощо. Нині молоді фахівці в галузі української народно-сценічної хореографії майже перестали збирати, вивчати, аналізувати насамперед першоджерело «автентичний танець», який має неповторний, рідкісний та надзвичайний танцювальний матеріал.

Метою дослідження є стилістичні особливості народної хореографічної культури етнографічних груп Прикарпатського регіону.

Одним із найяскравіших регіонів України є Прикарпаття, де більше за інші регіони України збереглися певні танцювальні ознаки, композиційно-морфологічна структура, костюм, музична складова тощо. Протягом історичного проміжку часу землі на Заході України сформували три найбільші етнографічні групи: гуцули (побувають в Івано-Франківській, Чернівецькій та Закарпатській областях), бойки (побувають у Львівській області, міжгірському районі Закарпатської області, Івано-Франківській області), лемки (побувають у західній частині Закарпатської області). Кожна етнографічна група має безліч танців, у яких ретельним та змістовним способом демонструється багатство пластичної народної танцювальної мови.